

Per això diem que és *nostra*, ben *nostra*, i'm sembla que no hi hà ningú al món que gosi disputar-nos-la.

A l'estiu, després d'un sol bastant més que tebi, en dia de cel blau, la pols que a la més lleugera brisa s'aixeca d'ella, ens priva de fruir de l'encantador passeig que tenim, únic en nostra vila, que dóna la casualitat d'ésser l'única vila del món que sent la manca d'un passeig on sos veïns puguin, després d'un xafagós dia de calor, gaudir del refrigerant aïret que en les capvesprals hores; tenim la sort de que'ns acaroni, en tant remoreja per entre mig de les fulles d'un passeig... que no tenim.

El veí confiat o'l foraster que s'atreveix a sortir a pendre la fresca, en el portal de sa casa, així que li sembla començar el viatge pels bells llocs somniats per en Virgili (q. e. p. d.) tot de sobte descendeix a la realitat, al trobar-se plé de pols; i al veure que quan vol esbrinar la causa d'aquest *fenómeno*, sols pot distingir una espesa boirada o polsaguera que'l priva de saber on és. Allavors, tot just logra descobrir el portal de casa seva, cames ajudeu-me se fica dintre i tanca i barra la porta amb pany, clau i forrellat, temerós de que aquell radiable de fumerola que l'ha deixat poc menys que blanc i gairebé sense respir, vulga tafanejar per la seva casa.

Per çò'ls habitants de Granollers han perdut la costum de passejar-se i, si un dia s'atreveixen a fer-ho, primer s'han d'habillar amb un *guarda polvo*.

No vui parlar-vos de la desolació que fa, a l'hivern, la *nostra* carretera. Amb tants sots i tant fang, me sembla mentida que no s'hagi pensat per algú en l'exploració de la cria de gripaus.

Tampoc he de dir que més d'una vegada s'han fet en ella verdaderes collites de bolets de femer.

Amb tot i tanta pols, tant fang i tants sots, jo goso quan, en el capvespre d'un dia d'estiu, veig a les veïnes del nostre gran carrer, buidar afanosament galledes i més galledes d'aigua, que la *nostra* carretera, com si fos una immensa esponja, va engolint, engolint, fins que, apaibagada la sed, la deixa córrer per sobre d'ella, fent aquell fangueix tant relliscós, principi i fi d'un espetec de renecs i paraules malsonants que surten de la boca del pobre vianant, irat, que per força ha de deambular per la gran vena de Granollers.

STILUS

